

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2104/2018
13.02.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Весне Поповић, председника већа, Божидара Вујичића и Лидије Ђукић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Марина Перић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије - Министарство унутрашњих послова, коју заступа Државно правобранилаштво - Одељење у Новом Саду, ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 509/18 од 13.04.2018. године, у седници одржаној 13.02.2019. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 509/18 од 13.04.2018. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Руми П1 279/16 од 20.11.2017. године, која је исправљена решењем истог суда П1 279/16 од 01.02.2018. године, усвојен је тужбени захтев па је обавезана тужена да тужиоцу плати на име разлике од исплаћене припадајуће основне зараде за период од 01.11.2013. године до 31.08.2014. године 23.967,54 динара са законском затезном каматом од 22.04.2017. године до исплате и на име законске затезне камате обрачунате на наведени износ до 21.04.2017. године 9.751,09 динара; на име разлике између исплаћеног и припадајућег додатка – увећања на плату за рад у сменама за период од 01.11.2013. године до 01.11.2016. године 263.497,51 динар са законском затезном каматом од 22.04.2017. године до исплате и на име законске затезне камате обрачунате на тај износ до 21.04.2017. године 63.640,60 динара; на име законске затезне камате на износ накнаде трошкова за долазак и одлазак са рада који су исплаћени после доспелости за период од 01.11.2013. године до 01.11.2016. године 1.960,58 динара. Обавезана је тужена да тужиоцу на име трошкова поступка плати 65.080,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 509/18 од 13.04.2018. године, делимично је преиначена пресуда Основног суда у Руми П1 279/16 од 20.11.2017. године (исправљена решењем од 01.02.2018. године) и одбијен тужбени захтев којим је тражено да се обавезе тужена да тужиоцу плати разлику основне плате од 23.987,54 динара са законском затезном каматом од 22.04.2017.

године до исплате и обрачунату затезну камату од 9.751,09 динара; разлику додатка на плату за рад у сменама од 263.497,51 динара са законском затезном каматом од 22.04.2017. године до исплате и обрачунату затезну камату у износу од 63.640,60 динара и накнаду трошкова поступка од 65.080,00 динара. Одређено је да свака странка сноси своје трошкове првостепеног поступка. У осталом делу одбијена је жалба тужене и потврђена првостепена пресуда. Обавезан је тужилац да туженој накнади трошкове другостепеног поступка од 12.000,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. ЗПП, учињене у поступку пред другостепеним судом и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 408. у вези са чланом 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку - ЗПП („Сл. гласник РС“, бр.72/11 и 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужиоца није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, као ни битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. ЗПП, учињена у поступку пред другостепеним судом на коју се указује у ревизији.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је у радном односу код тужене на пословима полицијског службеника који је у спорном периоду обављао рад у сменама. Укупан коефицијент плате тужиоца је 1,938 од чега се 0,145 односи на додатни коефицијент по основу сменског рада. На основу налаза и мишљења судског вештака утврђено је да је тужиоцу у овом периоду исплаћена основна плата у нижем износу од 75% од просечне месечне зараде по запосленом у привредни Републике Србије за 23.987,54 динара, као и да постоји разлика између исплаћене припадајуће увећане плате за рад у сменама за спорни период од 963.495,51 динар, а ове износе тужилац потражује тужбом.

Код овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је усвојио тужбени захтев, налазећи да тужена није правилно извршила обрачун основне плате и да тужиоцу није коефицијент за сменски рад утврдила уз правилну примену одредбе члана 147а Закона о полицији, те да се увећање по основу рада у сменама у проценту од 28,6%, не може применити само на запослене који сменски рад обављају повремено, како је то регулисано Законом о полицији и Посебним колективним уговором, јер би у том случају запослени који у континуитету обављају рад у сменама били доведени у неравноправан положај, што је супротно члану 23. став 2. Универзалне декларације о људским правима и члану 104. Закона о раду.

Врховни касациони суд налази да је побијаном одлуком, другостепени суд правилном применом материјалног права преиначио првостепену пресуду и одбио тужбени захтев у целости. Тужиоци немају право ни на разлику основне плате, јер се основна плата полицијских службеника обрачунава на основу основице коју утврђује Влада Републике Србије и она не може да се утврђује Колективним

уговором, у смислу члана 56. Закона о буџетском систему, већ се плате полицијских службеника утврђују у смислу Закона о буџету. Осим тога, основано налазећи да тужилац нема право на исплату разлике увећане зараде по основу сменског рада обрачунате уз увећање од 28,6% од основне плате, имајући у виду да му је сменски рад, у складу са одредбом члана 147а Закона о полицији и одредбама Правилника о платама запослених у МУП-у, већ вреднован кроз додатни коефицијент који је интегрисан у укупан коефицијент за обрачун и исплату плате.

Наиме, 08.12.2011. године ступио је на снагу Закон о изменама и допунама Закона о полицији („Сл. гласник РС“ бр. 92/11, којим су измењене одредбе Закона о полицији „Сл. гласник РС“ бр. 101/05, ... 92/11 и 64/15, а које су биле на снази и у спорном периоду), тако што је, између осталих, додата и одредба члана 147а, којом су одређени случајеви у којима запослени имају право на додатак на плату. Тачком 3. овог члана, одређено је да право на овај додатак имају и запослени за рад у смени, у висини 28,6% од основне плате, али само ако раде на пословима на којима се сменски рад уводи повремено.

Наведена законска одредба је јасна и има императиван карактер, па Врховни касациони суд налази да правилно другостепени суд закључује да право на увећање од 28,6% од основне плате имају само запослени који немају континуирани рад у сменама, већ у сменама раде само повремено. Њима се ово увећање плате обрачунава за сваки сат рада у смени, управо из разлога што им овај додатак није узет у обзир приликом вредновања послова радног места, због чега није урачунат ни у укупни коефицијент за обрачун плате. Насупрот њима, запосленима код тужене, који у континуитету раде у сменама, у укупан коефицијент за обрачун и исплату плате већ је интегрисан и коефицијент за рад у сменама у висини од 0,145, због чега нема услова и за увећање од 28,6% по истом основу.

Нередовност у раду на неким радним местима код тужене представља стални услов рада што је тим запосленима вредновано кроз коефицијент за обрачун плате, док на неким местима то није стални услов рада већ се уводи повремено, што значи да ни запослени на тим радним местима нису у истом положају. Имајући виду наведено, Врховни касациони суд налази да се ревизијом неосновано указује да је тужилац (као и остали запослени којима је рад у сменама редован начин рада) стављен у неравноправан положај у односу на запослене који у сменама раде повремено, јер они нису у истој ситуацији нити у истом положају, како по начину рада, тако ни у погледу начина одређивања укупног коефицијента за обрачун плате, па се у таквој ситуацији не може говорити о повреди права запослених на једнаку зараду за исти рад или рад исте вредности коју остварују код истог послодавца, јер им ни рад односно начин рада није исти.

Супротно наводима ревизије, Врховни касациони суд налази да тужиоцу није повређено право из члана 8. став 2. Закона о раду, по коме се општим актом могу утврдити већа права и повољнији услови рада од права и услова утврђених законом. Ово из разлога што је примена одредбе члана 27. Посебног колективног уговора за полицијске службенике, која предвиђа увећање од 26% за рад у сменама, на основу члана 88. став 2. истог Колективног уговора, одложена и

условљена изменом одредбе члана 147. Закона о полицији и ребалансом буџета за 2011. годину, а што је и учињено доношењем Закона о изменама и допунама Закона о полицији којом је унета одредба члана 147а, која регулише додатак на плату по основу рада у сменама на напред наведени начин.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци на основу члана 414. став 1. Закона о парничном поступку.

**Председник већа – судија
Весна Поповић,с.р.**

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Марина Антонић